

-บทนำ-

ประกาศจากบริษัท จี อีเนอจีจิส จำกัด

เนื่องจากสถานการณ์การแพร่

บริษัทขอประกาศให้พนักงานทุกคนทำงานที่บ้าน (work from home)

โดยมีกำหนดระยะเวลา 3 เดือน

นับตั้งแต่วันจันทร์ที่ 1 พฤษภาคม-31 กรกฎาคม เพื่อลด
ค่าใช้จ่ายบริษัทและลดความเสี่ยงในการติดเชื้อโควิด-19 หากมีการ
เปลี่ยนแปลงทางบริษัทจะแจ้งให้ทราบอีก

นิชดา พนักงานสาวประจำบริษัทอ่านประกาศที่ฝ่ายบุคคล
ส่งผ่านโปรแกรมสนทนาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก่อนตัวเธอก็ไปชั่วขณะเมื่อจับ
ใจความสำคัญได้ มันเป็นข่าวที่ไม่น่าพิศมัยสำหรับเธอสักนิด ไฉนแล้วติด
เชื้อไวรัสก็ยอมรับว่ากลัว แต่สิ่งที่ฝ่ายออกแบบอย่างเธอกลัวยิ่งกว่าคือการ
ทำงานทางไกล!

ที่ผ่านมา เวลาหัวหน้านางานสั่งงานจากนอกสถานที่ (ซึ่งมักเกิดขึ้น
บ่อยๆ) เธอค่อนข้างจับใจความคำสั่งได้ค่อนข้างยากลำบากด้วยความ
เข้าใจไม่ตรงกัน เพราะอีกฝ่ายถนัดการพิมพ์เป็นตัวหนังสือกับข้อความ

เสียงผ่านไลน์มากกว่าโทรหาเธอตรงๆ เธอไม่ชอบใจนัก มันทำให้การทำงานของเธอล่าช้า เนื่องจากต่างฝ่ายต่างไม่เห็นภาพชัดเจน และเธอดันเป็นพวกไม่ชอบโทรหาใครกลับเสียด้วย

สองปีกับการทำงานในองค์กร เธอจึงใช้สัญญาอนุญาตฝ่ายออกแบบเดาใจรุ่นพี่ล้นๆ ซึ่งผลงานของเธอออกมาเป็นที่พอใจ ได้รับคำชมจากเขาอยู่เสมอ

แต่เธอไม่เคยภูมิใจ

เธอรู้สึกลำบากและอึดอัด เมื่อคิดว่าเธอจะต้องนั่งเดาใจเขาไปอีกสามเดือนเต็ม หญิงสาวลอบถอนหายใจหน่าย มองแผ่นหลังกว้างของรุ่นพี่หัวหน้างานที่นั่งอยู่โต๊ะทำงานด้านหน้า ก่อนก้มหน้าออกแบบโฆษณาจรมอเตอร์ไซค์ไฟฟ้าประจำสัปดาห์โดยไม่พูดอะไรราวไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เธอเป็นคนประเภทไม่ชอบแสดงความรู้สึกแท้จริงให้ใครเห็นไม่ว่าพอใจหรือไม่พอใจก็ตาม เพราะเธอไม่ค่อยชอบสูงลิ้นกับใคร

“นุ่นเห็นประกาศบุคคลยัง เราจะให้พี่ช่วยยกคอมฯ ไปที่บ้านไหม”

เสียงของหัวหน้านุ่นฝ่ายการตลาดวัยสามสิบ ทำให้ผู้ได้บังคับบัญชาสะดุ้ง ละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์มองเขา เธอทำท่ากระอักกระอ่วนขณะทบทวนคำถาม เพราะเพิ่งนึกได้ว่าคอมพิวเตอร์ที่บ้านมีเพียงโน้ตบุ๊กสเปกระดับพอใช้งานทั่วไป ไม่เหมาะกับการทำงานออกแบบหนักหน่วงของบริษัทนัก แต่ครั้งจะรบกวนคนเป็นระดับหัวหน้าให้นำคอมพิวเตอร์ไปส่งถึงบ้าน เธอรู้สึกไม่ดี

“เอ่อ” นิชดาอ้าอึ้งอยากจะปฏิเสธ หากแวตปราคาฏความลั้งเล
อีกฝ่ายที่สังเกตเห็นหัวเราะน้อยๆ โบกมือ

“ไม่ต้องเกรงใจ บ้านเราอยู่ไม่ไกลจากนี้มากนัก วันศุกร์เลิกงาน
เดียวพี่ช่วยขน พี่เองก็จะขนคอมกลับด้วยเหมือนกัน โอเคนะ”

คำหว่านล้อมแกมบังคับนั้น ทำให้รุ่นน้องนิ่งทื่อไปครู่หนึ่ง ก่อน
พยักหน้าน้อยๆ ยอมตกลงเมื่อเห็นเขาคลี้อยมตาหยีด้วยความยินดีอย่าง
เต็มที่

ถ้าตัดเรื่องวิธีสั่งงานจากนอกสถานที่ไม่ชัดเจน เมธพนธ์จัดว่าเป็น
หัวหน้าที่ดีคนหนึ่ง เขาเป็นคนอารมณ์ดีเข้าถึงง่าย ลูกน้องทำงานพลาด
เขาไม่เคยว่า นอกจากตักเตือนอย่างสุภาพ สิ่งใดที่อีกฝ่ายไม่รู้ เขาจะ
อธิบายชี้แจงเหตุผลอย่างใจเย็น และออกโรงปกป้องยามมีพนักงานจาก
แผนกอื่นขอช่วยผู้ใต้บังคับเกินหน้าที่ นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่นิชดายังไม่ได้
คิดมองหาที่ทำงานใหม่

ทว่าเมื่อคิดถึงสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นอีกสามเดือน ลูกน้องสาว
ชักเริ่มไม่แน่ใจว่าเธอจะยังยืนยันความคิดเดิมอยู่หรือไม่

ห้าโมงเย็นวันศุกร์เวลาเลิกงานประจำบริษัท เมธพนธ์ปิดคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ ถอดสายต่างๆ อย่างชำนาญเก็บใส่กล่องกระดาษที่เตรียมมา นิชดาทำเช่นเดียวกัน ทว่าเธอดำเนินการได้ค่อนข้างทุลักทุเล เพราะสายไฟต่างๆ ถูกรัดด้วยเข็มขัดพลาสติก หญิงสาวต้องนำกรรไกรมาตัดทีละชิ้นถึงจะถอดสายอุปกรณ์ได้ หัวหน้าที่สังเกตเห็นหลังจัดการส่วนของตัวเองเสร็จเดินเข้ามาช่วยเธอ ย่อตัวลงมานั่งใกล้กันจนอีกฝ่ายได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ จากตัวเขาที่เป็นกลิ่นหอมสดชื่นคล้ายบรยากาศริมทะเล

หัวใจคนเป็นรุ่นน้องเต้นผุดจังหวะเล็กน้อยพร้อมกับความรู้สึกร้อนผ่าวบนใบหน้า เธอขยับตัวห่างจากเขา รีบโบกมือปฏิเสธความช่วยเหลือ

“ไม่เป็นไร เดียวฉันจัดการเอง”

“น่า ช่วยกันจะได้เสร็จไวๆ” เขาพูดพลางช่วยตัดสายรัดพลาสติก ออก ดึงสายต่อออกจากเคสคอมพิวเตอร์อย่างคล่องแคล่ว

“นุ่นเก็บสายไฟพวกนี้แล้วกัน พวกที่เหลือพี่จัดการเอง เสร็จแล้วไปรอพี่ที่รถ”

“เอ่อ แล้ว...” นิชดาอึ้งเมื่อกวาดสายตามองเห็นอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ของเขาในกล่อง เธอทำท่าอวยากจะช่วยนำไปวางที่รถ ทว่าอีกฝ่ายกลับส่ายหน้ารู้ทันความคิด

“เอาไว้นั้นแหละ พี่ตนเอง เราเก็บของชิ้นเล็กๆ ของเราไป”

น้ำเสียงยืนยันจะช่วยของคนเป็นหัวหน้าหนักแน่นเช่นนั้น รุ่นน้องจึงอ้าปากพะงาบส่งเสียงไม่ออก ได้แต่ก้มหน้าม้วนเก็บสายไฟสำหรับต่อพ่วงให้เป็นระเบียบพร้อมทั้งเมาส์และคีย์บอร์ดจัดวางลงกล่อง มองเขาที่มีเหงื่อผุดขึ้นมาผากน้อยๆ จากการออกแรงอันเป็นภาพไม่คุ้นตา

มันดูน่าดึงดูดอย่างประหลาดจนเธอแทบจะสายตาไม่ได้ กระทั่งเขาหันมา หญิงสาวสะดุ้งเฮือก รีบหอบกล่องอุปกรณ์ชิ้นเล็กออกจากห้องทำงาน เดินลงไปยังบันไดชั้นล่างผ่านโต๊ะแผนกฝ่ายขายที่ยังคงวุ่นวายกับการรับโทรศัพท์ลูกค้า บ้างกำลังจัดเก็บข้าวของบนโต๊ะสำหรับเตรียมทำงานที่บ้านเช่นเดียวกับเธอ

“กลับไถ่” เพียงขวัญ ม่ายสาววัยสามสิบหกหัวหน้าฝ่ายขายทักรุ่นน้องด้วยรอยยิ้ม ปกติถ้าเธอไม่ได้ออกไปพบลูกค้านอกสถานที่ เวลาเลิกงานเช่นนี้รุ่นพี่มักชวนนิชดาติดรถไปส่งที่ป้ายรถประจำทางด้วยความเห็นใจกับระยะทางที่ต้องเดินออกไปค่อนข้างไกล

“พี่หมอกไปส่งค่ะ” นิชดาพิมพ์คำตอบพลางเหลือบมองกล่องในมือตัวเอง ไม่กล้าสบตาคล้ายกระดากอายเล็กน้อย

“เอ๊ะ?” คนเป็นรุ่นพี่ส่งเสียงสูง เลิกควมองอีกฝ่ายแปลกใจ “หมอก บ้านอยู่คนละทางกับเรานี่ ทำไมไปส่งล่ะ”

“เอ่อ” รุ่นน้องสาวอึ้ง เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงใครบางคนลากของหนักๆ ออกมาจากลิฟต์พอดี สองสาวต่างวิ่งหนีไปมองเป็นตาเดียว เห็นชายร่างสูงโปร่งในเสื้อเชิ้ตสภาพยับยู่กำลังโอบเคสคอมพิวเตอร์ไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง อีกข้างอุ้มหน้าจอ ปลายเท้ามีกล่องอุปกรณ์ฟวงและคอมพิวเตอร์อีกชุด

ท่าทางชายหนุ่มดูเหนื่อยหอบ เหงื่อโชกกว่าครั้งสุดท้ายที่เห็น เพียงขวัญไล่สายตามองสภาพแล้วพอเข้าใจทันทีว่าเขาช่วยรุ่นน้องย้ายข้าวของกลับห้อง ส่วนนิชดารีบวางกล่องในมือไว้บนพื้นชั่วคราว ก้าวยาวๆ ไปยังประตูทางเข้าหน้าบริษัท ผลักให้เปิดออกกว้างให้คนเป็นหัวหน้าเดินออกไปลานจอดรถได้สะดวก

เมธพนธ์ส่งยิ้มให้รุ่นน้องน้อยๆ เป็นการขอบคุณ บอกให้เธอชนของที่เหลือตามเขาไป อีกฝ่ายทำตามอย่างว่าง่ายจนอุปกรณ์ทุกอย่างลงท้ายรถเอสยูวีคันสีดำเงาแวบของหัวหน้าที่มีอุปกรณ์กีฬาแบดมินตันกับรองเท้าวอลเลย์บอลรวมกัน นิชดาที่เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกเธอแปลกใจอยู่ไม่น้อย หากเธอไม่ได้เอ่ยซักอะไร นอกจากสำรวจความเรียบร้อยข้าวของ

เห็นตรงกันว่าไม่มีอะไรขาดเหลือ เจ้าของรถบอกให้หญิงสาวขึ้นนั่งข้างคนขับ เตรียมตัวออกเดินทาง ก่อนทะยานออกไปบนถนนเส้นใหญ่ อันเส้น่วนวายบริเวณชานเมืองที่มีการสัญจรติดขัดแทบตลอดทาง

เมธพนธ์เอื้อมมือเปิดเพลงจากคลื่นวิทยุสากลคลอ ปรับแอร์ให้เย็นฉ่ำขึ้นกว่าปกติเล็กน้อยให้บรรยากาศน่าอภิรมย์ขึ้น ขณะนิชดานั่งตัวเกร็งด้วยความตื่นตื้นกับการโดยสารรถยนต์ส่วนตัวกับหัวหน้าลำพังครั้งแรก เพราะโดยปกติแล้ว เวลาทำงานของพวกเขาแทบไม่ตรงกันด้วยอีกฝ่ายพ่วงตำแหน่งฝ่ายขายควบคู่กับหัวหน้าการตลาด เขาก็อยู่นอกสถานที่กับลูกค้ามากกว่าพาเธอไปเปิดนูเปิดตาที่ไหน

“เราหิวยัง”

ระหว่างรถเขี่ยออกไปที่ละนิคตามสภาพจรรยาบรรณเย็น คนเป็นรุ่นพี่ชวนคุยฆ่าเวลา อีกฝ่ายที่กำลังเหม่อคิดอะไรเรื่อยเปื่อยสะดุ้งหันมองเขาก่อนส่ายหน้าเบาๆ ปฏิเสธ ทว่าต้องเจ้ากรรมกลับทรมาน ส่งเสียงครางประทุ้งเบาๆ ตอบความจริงแทนเจ้าของ

ชายหนุ่มเลิกคิ้วประหลาดใจ สบตาเธอครู่หนึ่ง ก่อนหัวเราะท่ามกลางพวงแก้มสีระเรื่อกระดากอายของรุ่นน้อง

“แถวบ้านเรามีอะไรอร่อยๆ ขยายบ้างละ เดี่ยวเราแวะกิน น่าจะพอมีร้านให้นั่ง”

“ไม่เป็นไร...”

“ไม่ต้องปฏิเสธเถอะ พี่ก็หิว กว่าจะผาดงรถติดไปถึงบ้านพี่ได้ขาดพอดี เวะกินแถวบ้านเราแหละเดี๋ยวพี่เลี้ยงเอง อยากกินอะไร”

“ม...ไม่รู้เหมือนกันค่ะ” นิชดาตอบตามจริงด้วยสีหน้าสับสน เพราะแต่ละวันเธอไม่เคยวางแผนมื้อเย็นของตัวเองไว้ เดินผ่านแผงลอยข้างทางเห็นอะไรที่อยากกินในตอนนั้นเธอก็จับจ่าย และเธอไม่กล้าแนะนำ

ตามใจด้วยไม่ทราบว่ามีหน้าเธอที่ดูมีมาดเหมือนคุณชายเล็กน้อย จะ
ถนัดรับประทานอาหารริมทางหรือไม่

“บ้านเราเลี้ยงเข้าซอยไหนนะ ช้างหน้าปะ” รุ่งพีโพลงถามหลัง
หลุดจากถนนใหญ่แน่นขนัดมาได้สักพัก คนถูกถามพยักหน้าแปลกใจ
น้อยๆ ที่เขาจำได้จากการที่เธอเคยบอกที่อยู่ให้เขาทราบเพียงแค่ว่าครั้งเดียว
ตั้งแต่ตอนเข้าทำงานใหม่ๆ

ชายหนุ่มขับรถเลี้ยงเข้าซอยตันทางที่มีถนนคอนกรีตขรุขระสอง
เลน ด้านข้างขนาบด้วยที่อยู่อาศัยของผู้คนสลับกับร้านรวงต่างๆ ทั้ง
สำหรับงานบริการและงานอุปโภคบริโภค มีวินมอเตอร์ไซด์ขับสวนผ่านไป
มาตลอดทาง

มันเป็นย่านที่เขาไม่ได้ขับรถผ่านบ่อยนัก จึงกวาดสายตามอง
บรรยากาศภายนอกด้วยท่าทางสนใจ โดยเฉพาะตลาดนัดกลางซอยที่
แลดูคึกคัก เห็นเงาของผู้คนเดินจับจ่ายใช้สอยขวักไขว่เนื่องจากในย่าน
ใกล้ๆ ยังไม่มีชาวการระบารุนแรง

“ตลาดมีอะไรอร่อยไหม”

“ส่วนใหญ่พอกินได้ค่ะ”

“พอกินได้... แปลว่าเราให้คะแนนสามเต็มห้าใช่ไหม” หัวหน้ายก
มือประกอบตามคำพูดพลางเหลือบมองรุ่งน่องด้วยรอยยิ้ม นิศาขมวด
คิ้วมองเขาเหมือนไม่เข้าใจครู่หนึ่ง หากพยักหน้าเธอออกตาม เพราะไม่รู้จะ
หาคำพูดได้ตอบเขาอย่างไร

“จ้ะถ้าเป็นร้านตรงนั้นละ” คนเป็นรุ่นพี่ยกมือข้างซ้ายชี้ไปยังร้านอาหารปิ้งย่างที่มีชื่อป้ายสีดำแดงเด่นหราแต่ไกล มันเป็นแบรนด์ร้านบุฟเฟต์ที่มีสาขากระจายในพื้นที่กรุงเทพและปริมณฑลราวห้าสาขา ซึ่งเขาเคยลิ้มรสชาติมันบ่อยๆ กับกลุ่มเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

นิชดาชะเง้อมองตามปลายนิ้วชายหนุ่ม สายหน้า

“ยังไม่เคยกินคะ”

“โอเคดีละ จ้ะพี่พาไปกิน อร่อย” ชายหนุ่มสรุปพลางเปิดไฟเลี้ยวหมุนพวงมาลัยไปยังที่ตั้งร้านฝั่งซ้ายถนนโดยไม่รอคำตอบจากอีกฝ่าย นิชดาอ้าปากพะงาบทำหน้ามึนงงกับท่าทีของเขา

ดับเครื่องยนต์ลงบริเวณลานจอดรถข้างร้าน คนขับโบกมือบอกให้ผู้โดยสารก้าวลงจากรถ ก่อนเดินเข้าไปในร้านด้วยกัน มองหาที่นั่งว่างตามที่พนักงานแนะนำ นั่งรอพนักงานเอาอุปกรณ์สำหรับปิ้งย่างมาวางให้

ภายในร้านค่อนข้างเงียบเหงากว่าปกติเล็กน้อย เพราะผู้คนเริ่มสั่งซื้อเป็นชุดกลับไปรับประทานที่บ้าน ทว่ากลิ่นควันเนื้อย่างลอยกรุ่นในอากาศเรียกน้ำย่อยของคนมาใหม่ได้อย่างดี นิชดาผลอกลิ้นน้ำลายอีกตอนเหลือบเห็นโต๊ะลูกค้าที่นั่งห่างออกไป นำกุ่มตัวโตอย่างบนตะแกรงเตาถ่าน รุ่นพี่ฝั่งตรงข้ามมองตาม เขาลอบหัวเราะ

“เฮ้อ ออยากกินไรสั่งเลย ไม่อั้น” เมธพนธ์หยิบแผ่นเมนูที่วางบนโต๊ะส่งให้รุ่นน้อง อีกฝ่ายสะดุ้งยืนมือรับของด้วยท่าที่แข็งเกร็ง พยักหน้าบอกขอบคุณเขา กวาดตามองรายการบนแผ่นพลาสติกพลางขบริมฝีปากคิดหนัก

มันมีรายการของโปรดที่เธอชอบกินเยอะจนเลือกไม่ถูก ครั้นจะสั่งมาหมดก็เกรงจะยัดลงกระเพาะน้อยๆ ของเธอไม่ไหว เพราะนี่เป็นครั้งแรกในรอบสามปีที่เธอออกมานั่งร้านอาหารบุฟเฟต์

สมัยเรียน นิชดาเคยเป็นคนกินเก่งเพราะมีกลุ่มเพื่อนสนิทชวนไปตระเวนหาของอร่อยอยู่บ่อยๆ แต่พอเรียนจบแยกย้ายเข้าสู่วัยทำงาน เธอที่ชอบวางตัวเป็นเอกเทศก้มหน้าก้มตาทำแต่งงาน ขาดคนชักนำจนกลายเป็นคนกินน้อยไปโดยปริยาย ไม่ค่อยออกมานั่งรับประทานอาหารข้างนอกแบบนี้

“พี่หมอกสั่งดีกว่า นุ่นกินได้หมด” สุดท้ายรุ่นน้องตัดสินใจให้คนเป็นเจ้ามือเลือก หลังจากพลิกแผ่นเมนูไปมาหลายตลบ เมธพนธ์ลอบหัวเราะกับท่าทางประหม่าของเธอ พยักหน้าตกลง โบกมือเรียกพนักงานมารับรายการอาหาร

ระหว่างหันหน้าสั่งชาयนุ่มมักถามคนมาด้วยทุกครั้งว่าเธอรับประทานของที่เขาสั่งได้หรือไม่ ซึ่งส่วนใหญ่อีกฝ่ายไม่มีปัญหา เขาเลือกมารวกับรู้ใจ ทั้งอาหารและเครื่องดื่มจนเธอแอบเผลอคิดว่าเขาอ่านใจเธอได้ หรือไม่ก็พวกเขาชอบรับประทานเหมือนกัน

“ปกติมือเย็นเรากินอะไรเหรออ” หัวหน้านุ่มถามหลังพนักงานคล้อยตัวจากไปจัดเตรียมอาหาร นิชดาตัวเกร็ง ลากเสียงเอื่อยยาวทำท่านึกคำตอบครู่หนึ่ง

“คงเป็นพวกข้าวกล่องหน้าปากซอย”

“เขาทำสดใช่ไหม”

“น่าจะ”

“ดีแล้วพี่นึกว่าเรากินอาหารสำเร็จรูป ระยะเวลามันไม่ค่อยดีนะ”
ชายหนุ่มเตือน ทำให้คนฟังนึกถึงพ่อแม่ผู้ล่วงลับทั้งสองที่ชอบเตือนเรื่องนี้
อยู่บ่อยๆ แวดตาเธอหมองลงเล็กน้อยด้วยความเหงา ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกผิด
สังเกต ขมวดคิ้วของเธอ

“มีอะไรหรือเปล่า”

“ป...เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร” นิชดาสันตศิระปกปิดความจริงทั้งสีหน้า
ไม่ค่อยดีนัก อีกคนสัมผัสถึงความผิดปกติ หากเขาไม่ซักไซ้อะไรให้มาก
ความ เกรงจะรุกร้าความเป็นส่วนตัวของเธอเกินไป จึงเปลี่ยนหัวข้อ
สนทนา ชวนคุยเรื่องอื่นไปเรื่อยเปื่อย กระทั่งพนักงานนำอาหารและ
อุปกรณ์มาวางตรงหน้า

บนโต๊ะที่เคยคิดว่ากว้างไปสำหรับสองคน กลับแน่นขนัดด้วยถาด
ใส่อาหารภายในไม่กี่อึดใจ นิชดาค่อนข้างตื่นตากับเห็นวัตถุดิบสดใหม่
ของทางร้านจนเกือบอาการแทบไม่มิด คนเป็นเจ้ามือลอบหัวเราะ ขณะส่ง
ภาชนะพร้อมตะเกียบให้รุ่นน้อง ก่อนตัวเองจะส่งก้อนเนยละลายลงบน
กระทะทองเหลืองส่งกลิ่นหอม ตามด้วยการนำกุ้ง หมึก และหอยเชลล์ขึ้น
ย่างบนตะแกรงถ่านท่าทางคล่องแคล่ว คนเป็นลูกน้องได้แต่มองตาปริบ

“อยากกินอะไรอย่างกินตามสบายเลยนะ หรือจะสั่งอย่างอื่นเพิ่ม
อีกก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจ” เมธพนธ์บอกก่อนคืบเนื้อหมู่ม้วนขึ้นย่างบนกระทะ
ระหว่างรอสุกเขาเลื่อนจานนักเก็ตไก่ของทานเล่นให้รุ่นน้อง ส่วนตัวเองใช้
ตะเกียบกลางคืบใส่จานขึ้นหนึ่ง แล้วส่งเข้าปากเคี้ยวตุ้ยท่าทางเอร็ดอร่อย

นิชดาเคยเห็นเขาในมุมนี้นี้แค่ตอนงานเลี้ยงปีใหม่บริษัท มันเป็นภาพที่ไม่คุ้นนัก แต่ยอมรับว่ามันทำให้เขาดูเด็กลงกว่าตอนอยู่บนน้ำโต๊ะทำงานราวสี่ห้าปี เขาดูมีความสุขกับการกินอาหารจนเธอลอบกลืนน้ำลายอีก ออดหิบบมาชิมบ้างไม่ได้

หญิงสาวทำตาโตน้อยๆ ตอนนำความกรุบกรอบเข้าปาก มันอร่อยอย่างที่คาดสมเป็นเมนูแนะนำของทางร้าน นิชดาหยิบชิ้นที่สองและสามส่งไปเคี้ยวต่อทันที รุนพี่ลอบมองแล้วอมยิ้ม นำกุ่มที่ตั้งพักไว้เมื่อครู่แกะเปลือก ส่งให้บนจานอีกฝ่าย

“อะกิน กำลังร้อนๆ น้ำจิ้มซีฟู้ดเขาอร่อย”

นิชดาเงื้อมองกุ่มเปลือกเปลือกที่มีควันจางๆ ลอยสลับกับหัวหน้าพักใหญ่ ก้มหน้าบอกขอบคุณเขาด้วยท่าที่เกรงใจอย่างสูง

“พ...พี่ไม่ต้องแกะให้ก็ได้ เดี่ยวหนูทำเอง”

“อ้อ งั้นก็ช่วยพี่ดูกุ่มด้วย อย่าสนใจแต่นักเก็ต” ท้ายประโยคเขาพูดกระซำปนหัวเราะเบาๆ ทำให้อีกฝ่ายหน้าแดงเรื่อกระดากอาย รีบใช้ตะเกียบคีบกุ่มขึ้นตะแกรงย่าง ก่อนหยิบเนื้อหมูบนกระทะที่สุกส่งให้เขาคินบ้าง

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าน้อยๆ ด้วยรอยยิ้ม มองเห็นรอยยิ้มเป็นลักยิ้มข้างหนึ่งแลมีเสน่ห์แบบพระรองแสนดีในละครทีวี คนมองเห็นแล้วใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

เธอไม่ค่อยเข้าใจตัวเองนักว่ามันเกิดจากอาการประหม่าที่ได้อยู่ลำพังกับหัวหน้า หรือเป็นเพราะเธอเผลอมองเขาเป็นผู้ชายคนหนึ่ง

รับประทานบุฟเฟต์จนอิมแปล้ คนเป็นเจ้ามือจ่ายเงินเลี้ยงรุ่นน้องตามทีออกปาก ก่อนพากันออกเดินทางต่อไปยังจุดหมาย

บ้านพักของนิชดาอยู่ในซอยย่อยถัดจากร้านอาหารปิ้งย่างที่จกมาไม่ไกล ด้านหน้ามีร้านแผงลอยขายอาหารต่างๆ มากมายตั้งบนลานกว้างหน้าร้านสะดวกซื้อ ผู้คนแลดูคึกคักไม่ต่างจากจุดอื่นๆ

ตอนขับรถเลี้ยวเข้าไปถึงหน้าบ้าน นิชดาลงไปไขกุญแจเปิดประตูรั้วพร้อมกับเสียงเห่าของสุนัขบ้านเพศเมียสีขาวที่เธอรับเลี้ยงมาจากบ้านรักสัตว์ในมหาวิทยาลัยเอาไว้อยู่เป็นเพื่อนหลังพ่อแม่เสีย มันอยู่ในช่วงวัยกำลังซน

ทันทีที่เธอเปิดประตูออก เจ้าสี่ขาพุ่งตัวเข้ามาหาเธอทำท่ายื่นสองขาจะกอด แต่เธอทำเสียงดุบอกให้มันนิ่ง สุนัขจึงครางหึ่งเหมือนน้อยใจหันไปเห่ารถยนต์ที่จอดอยู่หน้าบ้านราวเป็นการกล่าวโทษว่าทำให้เจ้านายเปลี่ยนไป

“ยูกิ เจียบๆ เดียวไม่ให้กินข้าวนะ”

สัตว์เลี้ยงจ้องหน้าเจ้าของครู่หนึ่งเหมือนจะรู้ว่าเธอจริงจัง มันเลยไม่ส่งเสียงเห่าอีก ได้แต่ยืนมองหญิงสาวทำท่าโบกมือให้รถหัวหน้าขับเข้ามาจอดในเขตพื้นที่บ้าน

ดับเครื่องยนต์สนิท คนตัวสูงเปิดประตูก้าวลงจากรถ เดินไปเปิดด้านท้าย ยกอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ของรุ่นน้องออกมา อีกฝ่ายรีบปรีตัวเข้า

ไปช่วยยกชั้นที่เหลือทันทีโดยไม่เปล้าให้เสียเวลา บอกให้เขาวางไว้ตรง
เฉลียงหน้าบ้านเมื่อเห็นว่าท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้นทุกขณะ

“พี่หมอกริบกลับบ้านดีกว่า ที่เหลือนุ่นจัดการตัวเอง ขอขอบคุณ
มาก” นิษดา รีบรวบรัดสรุปตอนเห็นรุ่นพี่ทำท่าจะช่วยยกอุปกรณ์เข้าไปใน
บ้าน ชายหนุ่มทำท่าลังเลน้อยๆ เหมือนอยากช่วย แต่เมื่อเหลือบเห็น
นาฬิกาบนข้อมือบอกเวลาหกโมงกว่า สีหน้าเขาก็กังวลเมื่อนึกถึงสภาพ
จราจรภายนอก

“จะเอางี้แหละ”

“ค่ะ”

“โอเค งั้นพี่ขอกลับนะ ช้ากว่านี้แถวบ้านพี่รถติดหนัก เราดูแล
ตัวเองดีๆ ละ”

“ค่ะ พี่ขับรถดีๆ” เธอผงกศีรษะให้เขาน้อยๆ ด้วยความขอบคุณ
จากใจจริง อีกฝ่ายยิ้มรับ มองเธอสลับกับเจ้าสุ่นขี้ตัวน้อยที่ยืนหลบข้าง
หลังไกลๆ มันส่งเสียงเห่าเขาเบาๆ เหมือนยังไม่ไว้ใจ แต่เขาโบกมือให้
อย่างเป็นมิตร บอกลารุ่นน้องอีกครั้ง ก่อนหมุนตัวกลับไปขึ้นรถ ค่อย
เคลื่อนยานพาหนะออกไป

มองจนท้ายไฟสีแดงหายลับตา นิษดาเดินไปปิดประตูรั้ว ล็อก
กุญแจอย่างแน่นหนาท่ามกลางเสียงเห่าของเจ้ายูกิที่ไม่คุ้นเคยกับการมี
แขกมาเยี่ยมเจ้านายที่บ้าน

จังหวะเดินกลับเข้า เห็นกล่องอุปกรณ์วางเรียงรายกันหน้าเฉลียง
หญิงสาวระบายนมหายใจหนัก เหยหน้าค้อนท้องฟ้าน้ำเงินสลับล้ม เมื่อ

คิดว่าวันจันทร์หน้าเธอจะต้องทำงานทางไกลผ่านโปรแกรมไลน์ที่เธอไม่
ชอบไปอีกสามเดือน

วันจันทร์แรกของการเริ่มทำงานทางไกลจากที่บ้าน นิชดาตื่นหกโมงครึ่งตามวันเข้างานปกติ เธออาบน้ำแต่งตัวออกไปซื้อข้าวเช้าเป็นข้าวต้มหมู่ง่ายๆ หน้าปากซอย ให้อาหารเข้ากับเจ้าลูกแล้วก็วิ่งกลับมานั่งรับประทานพร้อมดูการ์ตูนหน้าคอมพิวเตอร์ผ่านโปรแกรมสตรีมมิ่งชื่อดังระหว่างรอเข้างานตอนแปดโมง

เธอเคยถูกแม่และรุ่นพี่ที่ทำงานบางคนทักประจำว่าเธอเหมือนเด็กน้อยที่ชอบอ่านหนังสือ ดูการ์ตูน แต่เธอไม่เคยได้กลับว่าสิ่งที่เธอเสพไม่ใช่สื่อสำหรับเด็กเสียทีเดียว มันมักมีเนื้อหาหลายระดับไม่ต่างจากภาพยนตร์คนแสดง ทั้งภาพอนาจารต่างๆ ฉากรุนแรงฆ่าฟัน ซึ่งเธอนิยมอย่างหลัง ถ้าหากพวกเขาไม่รู้คงไม่ฟันหว่าเธอเป็นโรคจิต เธอเลยไม่อยากอธิบายให้ยืดยาว

ใกล้เวลาแปดโมงเช้า นิชดา กดเปิดโปรแกรมสนทนา พิมพ์อีเมลกับรหัสผ่านเข้าสู่ระบบ รายงานตัวเองในกลุ่มการตลาดออนไลน์ที่เป็นห้องสำหรับการทำงานหลักของเธอนับจากนี้

หญิงสาวเห็นคนเข้างานคนแรกเป็นหัวหน้างานของเธอ เขาส่งงานเธอชิ้นแรกรอไว้แล้ว เป็นโฆษณารถยนต์ไฟฟ้าที่กำลังจะเข้าในอีกสองสัปดาห์หน้าพร้อมกับให้เธอออกแบบโบรชัวร์แนะนำสินค้าของบริษัทฉบับใหม่ เธอพิมพ์ตอบรับทราบ แล้วเริ่มทำงานทันทีตามข้อความที่เธออธิบาย

บริษัท จี อีเนอร์จิส เป็นบริษัทนำเข้าและจำหน่ายรถพลังงานไฟฟ้าครบวงจร ทั้งรถยนต์ มอเตอร์ไซค์ และรถกอล์ฟดำเนินธุรกิจมาสิบสองปี ผลประกอบการกำไรเป็นไปได้ดีโดยเฉพาะในระยะหลังที่มีการรณรงค์ประชาสัมพันธ์สิ่งแวดล้อม ผู้คนหันมาสนใจรถไฟฟ้ากันมากขึ้น บริษัทจึงทยอยนำเข้ารถรุ่นใหม่ ๆ เข้ามาเสนอ ทำให้สินค้าที่เป็นฝ่ายออกแบบประจำบริษัทได้ทำงานโฆษณาโปรโมทบนโลกออนไลน์อย่างต่อเนื่อง มันเป็นงานไม่ยาก แต่มันก็ไม่เคยง่าย

งานทุกชิ้น เธอคิดว่ามันดูดีสำหรับเธอ แต่เมื่อส่งงานไป เธอมักถูกปรับแก้หลายอย่างจนบางครั้งแทบไม่เหลือเค้าเดิมที่ทำไว้ที่แรก ยอมรับว่ามันทำให้เธอหัวเสียอยู่บ้าง แต่ด้วยน้ำเสียงเรียบเย็นพร้อมรอยยิ้มใจดีของหัวหน้า ทำให้ความเกรี้ยวกราดในใจเธอสงบลงทุกครั้ง แต่ในครั้งนี้อะไรก็ไม่ได้ทำงานอยู่ด้วยกัน ความหัวร้อนของเธอผุดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

หลังจากใช้เวลาพักใหญ่ ทำชิ้นแรกจนเสร็จในช่วงสาย นิชดาส่งงานในกลุ่มแท็กชื่อหัวหน้าให้ช่วยตรวจงาน เขาส่งสติ๊กเกอร์หัวใจไปให้

ที่แรกเธอคิดว่าผ่าน เตรียมตัวจะปิดหน้าไฟล์งานเพื่อทำงานชิ้นต่อไป แต่เขากลับพิมพ์สิ่งที่เธอต้องแก้ไขมายาวยี้ด

เธออ่านแล้วไม่เข้าใจหลายจุด จึงพิมพ์ถามตามที่สงสัย คราวนี้
เขาเลยตอบเป็นข้อความเสียงมา เธอฟังแล้วเข้าใจขึ้น แต่เธอเริ่มรู้สึกไม่
ค่อยชอบใจที่มีหลายอย่างเปลี่ยนแปลงจากที่เขาอธิบายที่แรก

นิชดาแ่ก้งานเป็นครั้งที่สองโดยใช้เวลาเกือบเท่าการสร้างงานใหม่
เธอส่งงานกลับไปใหม่ให้เขาตรวจ เธอรอแล้วรอเล่าเขาไม่ตอบเกือบครึ่ง
ชั่วโมง หญิงสาวจึงตัดสินใจเริ่มงานขึ้นต่อไปโดยไม่ปล่อยให้เสียเวลา

ทว่าเริ่มงานใหม่ได้ไม่ทันไร หัวหน้าหนุ่มตอบกลับมาให้เธอปรับ
ขนาดตัวอักษรบนโฆษณาขึ้นก่อนหน้าพร้อมปรับตำแหน่งภาพ

คนถูกสั่งพ่นลมหายใจแรง ในใจเริ่มมีอารมณ์คุกรุ่นน้อยๆ หาก
พยายามข่มความไม่พอใจไว้ สลับไปทำงานขึ้นแรกตามที่เขาบอก ปรับแก้
ตามที่ตัวเองเข้าใจ ส่งกลับไปให้เขาตรวจอีกครั้ง

ทั้งช่วงหายไปเกือบสัปดาห์ นิชดาถอดใจรอคำตอบ หันหน้า
กลับไปทำงานขึ้นที่สองต่อ แต่หนนี้เสียงโทรศัพท์ของเธอดังขึ้น เป็นสาย
เข้าจากหัวหน้างาน นิชดาสะดุ้งเหือกทำตาโต มองชื่อเขานจออกไปมา
หลายหนกว่าจะกดรับกรอกเสียงแผ่ว

“คะ พี่หมอก”

“เออ งานล่าสุดที่เราส่งมาโอเคแล้วแหละ แต่พี่อยากให้ปรับรูปให้
มุ่มมันเนียนกว่านี้หน่อยได้ไหม มันดูไม่ค่อยชัดนะ”

“เอ่อ คือรูปมันมามุมนี้ นุ่นปรับอะไรมันได้ไม่มากนักนะ ที่ส่งมาก็แค่
รูปเดี๋ยวดูว์”

“จั้นเหรอ โอเค จั้นขยับรูปมาทางขวาหน่อยละกัน”

“ประมาณนี้ไหมคะ” นิชดาถามพลางขยับตามคำสั่งหัวหน้าทีมที่ส่งกลับไปในกลุ่ม แต่เขาที่อยู่ในสายบอกยังไม่ใช่ ให้ขยับอีก หลายต่อหลายครั้งจนข้อความในกลุ่มสนทนามีแต่ชื่อเธอจนเธอเริ่มรู้สึกเกรงใจสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่ม

“โอเคได้แล้ว เอาอันนี้แหละ อับไปอัลบั้มให้ด้วย” ปลายทางตอบมาดังนั้น นิชดาจึงวางโทรศัพท์ลงพร้อมตะโกนระบายความอัดอัดของตัวเองดังลั่น

“โอ้ยยย!! ชัดใจ!! ทำไมไม่มาดูเองเลยละ ทำงานแบบนี้เอาหัวโหม่งคอมตายดีกว่า!!” หญิงสาวสบถคำหยาบลั่นบ้านพร้อมกับเอามือทุบลงบนโต๊ะเสียงดังหลายครั้งจนเจ้ายูกิที่อยู่ข้างนอกส่งเสียงเห่าตกใจรวมถึงคนที่อยู่ในสาย

“นุ่น เป็นอะไร” เสียงตระหนกของรุ่นพี่ที่ดังออกมาจากโทรศัพท์ทำคนตะโกนตัวแข็งทื่อ ตาเบิกกว้างยิ่งกว่าเห็นสิ่งลึกลับโผล่กลางวันแฉๆ เธอหันขวับทางต้นเสียง หยิบน้ำจ่อขึ้นมาดูพบว่าเวลาสนทนาระหว่างพวกเขาอย่างต่อเนื่องจากการคุยล่าสุด หญิงสาวมือสั้น ใบหน้าซีดเซียว รู้สึกเลือดลมในร่างกายไหลเวียนผิดปกติจนแน่นหน้าอก

เธอเพิ่งตะคอกใส่หัวหน้าสุดเสียงอย่างไม่น่าให้อภัย แต่เขากลับหัวงายเธอเสียอย่างนั้น

นิชดารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังอายุสั้นลงราวกับอยู่บนลานประหาร เธอไม่กล้าพูดได้ตอบกลับอะไรเขา นอกจากปล่อยให้ความเจ็บ

ดำเนินไปเช่นนั้นราวปลายสายไม่มีคนอยู่ เธอได้ยินเขาเรียกชื่อเธออีกหลายครั้ง ก่อนวางสายไป

จึงมองหน้าจอโทรศัพท์ที่กลับมาเป็นภาพพักหน้าจอตัวการ์ตูนโปรตหน้ายิ้มแฉ่ง นิชดาไม่ได้รู้สึกดีขึ้น ในใจเธอกระวนกระวาย นึกถึงความเป็นไปได้เลวร้ายที่สุดของการกระทำพลาดของเธอครั้งนี้ นั่นคือการ

โดนไล่ออก

เธอแทบไม่มีกะจิตกะใจทำงานต่อ พอเห็นนาฬิกาบนหน้าจอคอมพิวเตอร์บอกเวลาเที่ยง ซึ่งเป็นเวลาพัก เธอเริ่มรวบรวมผลงานเก่าๆ ที่เคยทำ มองหางานใหม่ในเว็บไซต์ กระทั่งถึงช่วงบ่ายเธอสะดุ้งกับเสียงเจ้าสุนัขหน้าบ้านที่เห่าเป็นตายพร้อมกับสายโทรเข้าจากเบอร์ที่ไม่อยากเห็นที่สุด

‘พี่หมอก’

เห็นหน้าจอปรากฏชื่อดังนั้น หญิงสาวลังเลระหว่างการกดรับสาย หวั่นหน้ากับการไปดูหน้าบ้าน เธอนั่งซึ้งใจอยู่แบบนั้นพักใหญ่ ก่อนเสียงใครบางคนตะโกนโหวกเหวกเรียกชื่อเธอดังลอดเข้ามา

“นู่น พี่หมอกนะ เปิดประตูให้หน่อย!”

เสียงทุ้มอันคุ้นเคย ทำให้เจ้าของบ้านตัวแข็งยิ่งกว่ารูปปั้น ไม่กล้าเหลือบหันไปมองทางหน้าต่างว่าผู้มาเยือนเป็นใคร เธอไม่รู้ว่าเขามาหาเธอถึงบ้านด้วยอารมณ์แบบไหน โกรธเธอ เหวียงเธอ หรือมาไล่ออก เธอจินตนาการไปต่างๆ นานาแทบสติแตกยิ่งกว่ามีใจรอการร้ายนุกรอนหน้าบ้าน

นิชดาขบริมฝีปากหันรีหันขวางกับที่วางตัวไม่ถูก ขณะที่เสียงเห่าของเจ้ายูกิฟังดูดุดันกับอีกฝ่ายเรื่อย ๆ

‘นุ่น พี่อยู่หน้าบ้าน เปิดประตูหน่อย อยาคุ้ยเรื่องงาน’

ข้อความบนโปรแกรมสนทนาจากหัวหน้าแจ้งเตือนบนหน้าคอมพิวเตอร์และมือถือพร้อมกัน หญิงสาวสะดุ้งไม่กล้าเปิดอ่านตอบ หากขยับตัวเดินไปยังหน้าต่างอย่างระมัดระวัง ลองดูท่าทางของเขาผ่านประตูรั้ว

เห็นไกล ๆ ว่าท่าทางของเขากังวลมากกว่าซึ่งเคยแตกต่างจากที่เธอเข้าใจ ทั้งพยายามจะพูดคุยกับเจ้าสุนัขเฝ้าบ้าน แสดงท่าทางเป็นมิตรจนเธอหลุดปากักใหญ่ แต่กระนั้นสัตว์สี่ขาไม่ยอมแผ้วเสียงขู่เสียที จนในที่สุดเธอเห็นใจผู้มาเยือน สดลมหายใจลึกพร้อมยอมรับความผิดตัวเอง เดินออกจากบ้านเปิดประตูให้เขา

“นุ่นเป็นอะไรไหม เสียงโขกเมื่อก็มัน...” รุ่นพี่ไล่สายตาสำรวจใบหน้าอีกฝ่ายทันทีหาร่องรอยความผิดปกติ หากเมื่อไม่เห็นสิ่งใด เขากอนหายใจโล่ง สบตาเธอด้วยสีหน้ารู้สึกผิด

“ขอโทษนะ พี่ทำให้นุ่นชดใจ”

คำขอโทษเสียงแผ่วของเขากับดวงตาละห้อย ทำให้คนมองนิ่งอึ้ง ผิดคาดกับสิ่งตรงหน้าอย่างสิ้นเชิง ทั้งที่เธอเผลอลั่นหายใจเตรียมโดนสวดบ่นชุดใหญ่พร้อมกับคำประกาศไล่เธอออกจากงาน

นิชดาทำท่ามึนงง ขมวดคิ้วมองเขาราวคนไม่รู้จักอยู่เนิ่นนานกว่าจะเรียกสติตัวเองกลับคืนมา

“น...นุ่นขอโทษค่ะ นุ่นผิดเอง” เธอบอกคำที่อยู่ในใจโดยไม่กล้า
สบตาด้วยความรู้สึกผิดจากใจจริงที่เผลอต่อกว่าเขาตามอารมณ์ อีกฝ่าย
ส่ายหน้า

“พี่ผิดเอง พี่อธิบายงานไม่เคลียร์ ที่ผ่านมานุ่นรู้สึกอย่างนี้ตลอด
ใช่ไหม” ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนัก นิชดาเงยมอง เห็นแววตาเขา
หมองลงอย่างคนขาดความมั่นใจต่างจากที่เคยเห็นในที่ทำงานเป็นประจำ
นั่นทำให้เธอหวิวในช่องอกอย่างประหลาด แม้เขาพูดสิ่งที่ตรงกับ
ความรู้สึก แต่เธอไม่กล้าเอ่ยบอกเขาตรงๆ เพราะไม่อยากทำลายจิตใจเขา
ที่อาจเปราะบางยิ่งกว่าแก้ว

หญิงสาวนิ่งเงียบ พยายามนึกหาคำพูดตอบอ้อมๆ แต่จนแล้วจน
รอดเธอนึกไม่ออกจนเวลาผ่านไปครึ่งใหญ่ ซึ่งนั่นเป็นการยืนยันคำตอบว่า
มันเป็นคือเรื่องจริง

ทราบความดังนั้น คนเป็นรุ่นพี่ผู้ใหญ่ลงเล็กน้อยด้วยท่าทางรู้สึก
ผิดกว่าเก่า จ้องหน้ารุ่นน้องเงียบๆ หลายอึดใจก่อนบอกขอโทษเธออีกครั้ง
นิชดาโบกมือปัดเป็นพัลวันปฏิเสธ เพราะมันไม่ได้เป็นความผิดของเธอเสีย
ทีเดียว เธอเองก็ควรเป็นฝ่ายโทษคุยกับเขาให้เข้าใจตั้งแต่แรก

“จริงๆ ถ้ามีปัญหาอะไรติดขัดพี่อยากให้นุ่นบอกพี่ตรงๆ นะ”

“อ...เอ่อ ค่ะ” นิชดาตอบรับด้วยท่าทีอึดอัด ไม่กล้าสู้หน้าเขา
อย่างไรเธอก็ยังรู้สึกไม่ดีที่เผลอว่าร้ายเขาลับหลัง ขณะอีกฝ่ายมองเธอ
ด้วยใบหน้าเคร่งเครียดเหมือนคิดอะไรบางอย่างไม่ตก ก่อนตัดสินใจพูด
ขึ้น

“คือเรื่องเวิร์กฟอร์มโฮมนะ ถ้าพี่จะเข้ามาทำงานกับนุ่นเป็นบางวัน นุ่นจะว่าอะไรไหม”

“คะ?”

“คือพอดีเมื่อกี้ นายโทรมาสั่งงานออกแบบของบริษัทหลายอย่างเลยนะ โทรคุยไปคุยมาพี่กลัวนุ่นไม่เข้าใจ เลยคิดว่านั่งทำงานด้วยกันคงคุยง่ายกว่า ถ้านุ่นโอเค เดี่ยวพรุ่งนี้พี่เข้ามาหาช่วงบ่าย”

“แล้ววันนี้...?”

“พี่มาดูนุ่นนะ เสียงโชนั้น... พี่ไม่สบายใจ”

ได้ยินเหตุผลของคนเป็นหัวหน้า นิชดาอ้าปากพะงาบพูดไม่ออก ความรู้สึกผิดก่อตัวในใจอีกครั้งที่เธอทำให้เขาเสียเวลาเบี่ยงรถมาเกือบครึ่งเมือง ทั้งยังเสียเวลาทำงานของเขาไปด้วย เธอก้มหน้าขอโทษเขา แต่เขาส่งยิ้มโบกมือให้

“ไม่เป็นไร เราไม่เป็นไรก็ดีแล้ว แต่เรื่องงานวันนี้มีอะไรให้พี่ช่วยดูไหม ไหนๆ พี่ก็มา”

“มีคะ” นิชดาตอบตกลงเพราะเห็นแก่เขาที่ขับรถมาไกล เปิดประตูรั้วบ้านกว้างขึ้นให้นายนารถเข้ามาจอดพลางทำเสียงเข้มบอกให้เจ้า युกิเล็กเห่าแขกผู้ใหญ่เสียที

หญิงสาวรู้สึกประหม่าไม่น้อย ในการพาหัวหน้าหนุ่มเข้ามาในบ้านชั้นเดียวของเธอที่ข้าวของจัดวางไม่ค่อยเป็นระเบียบนัก ส่วนใหญ่มันเต็มไปด้วยหนังสือการ์ตูน หนังสือภาพของสะสมและกล่องต่างๆ วางสุมกัน เธอเห็นรุ่นพี่ลอบมองมันอย่างสนใจ กวาดสายตามองรอบๆ หา

ร่องรอยอาศัยสมาชิกคนอื่นๆ หากมันดูว่างเปล่าจนน่าประหลาด กระทั่งเห็นหิ้งบูชาที่มีภาพถ่ายชายหญิงวัยกลางคนอยู่ด้วยกัน ใครอีกคนจึงเข้าใจความโดดเดี่ยวของบ้านหลังนี้ทันที

เขกรับเชิญเดินตามเจ้าของบ้านไปเงียบๆ จนถึงหน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์กลางบ้านโดยไม่ได้ซักถามนี่เรื่องราวสะเทือนใจของเธอ

นิชดาถูกลูกจอกมองหาเก้าอี้ให้เขานั่งรอ ก่อนก้าวยาวๆ เดินไปยังตู้เย็นหาแก้วน้ำกับขวดน้ำเย็นมาเสิร์ฟต้อนรับเขาตามมารยาท

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มผงกศีรษะให้เธอ ปลดหน้ากากออกชั่วคราว หยิบแก้วน้ำมาจิบดับกระหาย นิชดาตามองลำคอขาวของเขาที่ขยับขึ้นลงเบาๆ พลันหัวใจเต้นเป็นจังหวะประหลาดโดยไม่ทราบสาเหตุ ทว่าหญิงสาวพยายามไม่ใส่ใจ นั่งลงหน้าจอคอมพิวเตอร์ เลื่อนเมาส์เปิดหน้าจองานออกแบบโบรชัวร์แนะนำสินค้าบริษัทที่เธอจัดวางรูปแบบไว้คร่าวๆ ให้เขาดู

วางแก้วน้ำลง เมธพนธ์สวมหน้ากากกลับ จ้องมองหน้าจอ ลากเสียงยาวใช้ความคิดเหมือนภาพตรงหน้ายังตรงกับที่คิดเอาไว้

“พี่ว่ามันยังดูแปลกๆ อะ นุ่นมีกระดาษกับดินสอไหม เดี่ยวพี่ลองร่างแบบให้”

“มีค่ะ” นิชดาพับปากแล้วดึงลิ้นชักด้านข้าง ความหาดินสอส่งให้เขาพร้อมสมุดโน้ตลายการ์ตูนสีหวานน่ารักที่คนรับเห็นแล้วลอบยิ้ม เริ่มร่างรูปแบบการจัดวางรูปสินค้าตามที่นึกไว้ลงบนกระดาษอย่างตั้งใจ หญิงสาวมองใบหน้าเขามักเขม่นด้านข้างของเขา แล้วรู้สึกแปลกๆ เธอไม่

เคยอยู่ใกล้ขนาดนี้มาก่อน จึงเพิ่งรู้ว่าเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง ผิวพรรณขาวตัดกับหน้าากาสีดำ มีรอยต่างตกระหน่ำ บนผิวแก้ม ได้ตาข้างซ้ายมีไฟเล็กๆ หนึ่งจุด จมูกโด่ง เห็นเพียงครึ่งหน้าเขาแลดูราวดารา ไอคอลต่างประเทศแฝงตัวมา

“ประมาณนี้แหละ” เสียงของชายหนุ่มทำให้คนมองหลุดจาก ภวังค์รีบส่ายหน้าไล่ความคิดพิลึกในใจออกไป ก้มหน้ามองหน้ากระดาศที่เขาส่งให้ กวาดสายตาดูลายเส้นอีกยี่สิบ คิ้วมุ่นเขากันอย่างไม่เข้าใจ หลายจุด อีกฝ่ายที่สังเกตเห็นเลยทยอยอธิบายทีละจุดอย่างละเอียดจนเธอรู้สึกขอบคุณที่เขามาหาเธอ ไม่อย่างนั้นเธอคงได้ประสาทเสียอีกรอบ

“มีตรงไหนไม่เข้าใจอีกไหม”

“ไม่มีแล้วค่ะ แต่... เรื่องงานที่พี่บอกหรือนายสั่ง...”

“อ้อ เรื่องนั้น จริงๆ ก็บริพได้เลยแหละ แต่ขอถามนายให้เคลียร์อีกทีดีกว่า ยังไงพรุ่งนี้พี่สรุปมาให้เราชัดๆ นะ จะได้ไม่มีอะไรทกหล่น”

“ด...ได้ค่ะ”

“งั้นถ้าเรามีอะไรโทรถามพี่นะ พี่กลับแล้ว ขอไปเคลียร์งานก่อน” เขาก็มองนาฬิกาพลาสมาดูจากที่นั่งด้วยท่าที่เร่งรีบ คนเป็นลูกน้องทำหน้างๆ หากก็พยักหน้าเร็วไม่คัดค้าน ลูกยืนตาม เดินไปส่งรุ่นพี่หน้าประตู พร้อมกับเจ้าชู้ที่เฝ้าส่ง

“ดูแลตัวเองดีๆ ละ มีปัญหาอะไรโทรมาไม่ต้องเกรงใจ”

“ค่ะ พี่ขบรดี”

“อืม เจอกันพรุ่งนี้” คนเป็นผู้ใหญ่กว่าส่งยิ้มน้อยๆ ก่อนก้าวขึ้นรถ
ติดเครื่องยนต์ออกไป ทิ้งให้รุ่นน้องมองด้วยใจสั่นไหว

ถึงแม้จะดีใจที่งานพรุ่งนี้คืบหน้า แต่เธอไม่ชอบความรู้สึก
ประหลาดในใจแบบนี้เลย

(โปรดติดตามอ่านต่อในฉบับเต็ม)